

JULIE
KLASSENNOVÁ

MOST
NA
BELLE
ISLAND

M O S T
N A
B E L L E
I S L A N D

M O S T
N A
B E L L E
I S L A N D

JULIE
KLASSENOVÁ

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2019 by Julie Klassenová

Originally published in English under the title
Bridge to Belle Island
by Bethany House,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Citáty zo Svätého písma: *Biblia*. Slovenský ekumenický preklad.
Banská Bystrica: Slovenská biblická spoločnosť, 2008.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net s.r.o.
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-54-6

*Naším synom
Aaronovi a Matthewovi.*

*Veľmi vás máme radi.
A s hlbokou vďakou každému,
kto sa modlí za našu rodinu.
Vážime si vaše modlitby viac,
než si dokázate predstaviť.*

Ludstvo pochádza od jedného Autora
a predstavuje jediný zväzok...
Žiadny človek nie je ostrov sám pre seba.

– BÁSNIK JOHN DONNE

Každý človek nech chváli most,
ktorý ho previedol na druhú stranu.

– ANGLICKÉ PRÍSLOVIE

Nech sa preto k tebe modlí každý zbožný,
kým ťa možno nájsť,
aby ho veľké záplavy nedosiahli.

– ŽALM 32, 6

❖ ❖ ❖ K A P I T O L A ❖ ❖ ❖

jeden

APRÍL 1819

Benjamin Booker sedel v súdnej sieni v Old Bailey a srdce mu prudko bilo. Na rad sa dostal jeho najdôležitejší súdny proces – konečne má šancu stať sa partnerom vo firme.

Súdna sieň bola ako zvyčajne chaotická: hluční diváci, novinári na galérii, svedkovia čakajúci na predvolanie a advokáti v parochniach, provokujúci jeden druhého ako boxeri v ringu.

Na stenách sa vynímalo vyleštené drevo a nad vyvýšeným miestom sudcu sa týčil kríž s korunou navrchu. V kresle sedel v celej svojej nádhere sudca s bielou parochňou, po jeho ľavej strane v troch radoch porota.

Benjamin bol mladý právnik a jeho práca prebiehala v pozadí. Záležalo na obhajcovi, ktorého si najal, aby obhájil ich prípad. Posunul sa na kraj lavice a pomodlil sa za úspech. Prenikol ho pocit viny, pretože si uvedomil, že v poslednom čase sa nemodlil dosť často. Bol si úplne istý tým, že Susan Starková hovorí pravdu. Stavil na to svoju kariéru a povesť.

Ukazovalo sa však, že to bude pohroma.

Išlo o takýto prípad: William Stark sa oženil so Susan Wettenhallovou, chudobnou, ale krásnou ženou. Stretol sa však s bohatou dedičkou s päťtisícovou ročnou rentou a svoje rozhodnutie oženiť sa so Susan oľutoval. Keďže rozvod nebol mysliteľný, rozhodol sa obviniť svoju súčasnú ženu z bigamie, aby sa od nej oslobodil. Podľa jeho tvrdenia bola už vydatá.

Dôkazy však svedčili v manželkin prospech: listy medzi jej manželom a dedičkou, ktorú si chcel vziať, svedkovia, ktorí ich videli na tajných stretnutiach, dokonca inzerát v novinách, ktorý podal pán Stark a ponúkal v ňom odmenu každej s menom Jane Wilsonová – veľmi bežné meno –, ktorá by svedčila v procese.

Benjamin sa rozprával s vikárom, ktorý pred rokom oddával pána a pani Starkovcov. Všetko vyzeralo v poriadku. Aj tak musel použiť všetky svoje schopnosti, aby presvedčil spomínaného obhajcu, aby obhajoval ukrivdenú ženu na súde. Pán Sullivan sprvu odolával, ale keď ho Ben uistil, že vyhrajú, prípad prijal.

Pán Knowles, ktorý bol na strane obžaloby, zavolať prvého svedka – úradníka z farnosti svätého Jakuba z Piccadilly, kde sa vraj Susan prvýkrát vydala.

Ten vytiahol matriku zosobášených so záznamom sobáša akéhosi Enosa Redknapa a Sukey Hallovej. Nevestino priezvisko bolo podobné rodnému priezvisku pani Starkovej, ale nebolo to isté. Úradník priznal, že si tých ľudí vôbec nepamätá a ani nevie identifikovať obžalovanú.

Bol to dobrý začiatok.

No potom prišla druhá svedkyňa, akási pani Pruittová, za slobodna Jane Wilsonová, ktorá identifikovala obžalovanú ako Sukey Hallovú a tvrdila, že bola na ich sobáši.

Sullivan sa na túto možnosť pripravil. „Môže niekto potvrdiť, že ste tá Jane Wilsonová, ktorej podpis je v matrike?“ opýtal sa.

„Samozrejme, môj manžel a sestra dosvedčia, ako som sa volala za slobodna.“ Svedkyňa poklepkala po matrike. „A toto tu je môj podpis. Je to určite moje písmo.“

Žena bola dosť presvedčivá. Benjamin obliat studený pot a začal mať pocit závratu. *Upokoj sa, Booker*, napomenul sám seba.

Sullivan vytiahol inzerát, ktorý dal do novin pán Stark, a opýtal sa svedkyne, či dostala za svoje svedectvo nejakú odmenu. Poprela to, ale Benjamin dúfal, že do mysli sudcov zasial semienko pochybnosti.

Ďalšou svedkyňou bola bývalá majiteľka penziónu a od tohto momentu sa začalo všetko sypať. Aj ona identifikovala pani Starkovú ako bývalú Sukey Hallovú. Nebola na sobáši, ale neskôr im v penzióne, kde slečna Hallová v tom čase bývala, pripila na zdravie.

Benjamin pocítil na tvári Sullivanov šokovaný a nahnevaný pohľad, ale neprestal uprene hľadieť pred seba. Mal nepríjemný pocit v žalúdku. Žeby zle odhadol svoju klientku? Pochyboval, že partneri mu odpustia takúto hrubú chybu. A ak by prišiel o miesto, do konca života by počúval otcovo „Ja som ti to hovoril“.

„Aj vy dostanete podiel z tých piatich tisícov, madam? Určite áno!“ zaprotetovala pani Starková z lavice obžalovaných.

„Žiaľ, nie, moja milá,“ odpovedala stará žena veselo. „Mám úplne prázdne vrecká.“

Sullivan dal svedkyňi niekoľko doplňujúcich otázok a dúfal, že ju na niečom nachytá, ale osemdesiatročná pani bola veľmi bystrá.

Nakoniec na lavicu svedkov zasadol samotný pán Stark.

„Pozrite sa na túto mladú ženu na lavici obžalovaných,“ nasmeroval ho Knowles. „Oženili ste sa s ňou?“

„Áno, šiesteho apríla minulého roka.“

„Bol v tom čase nažive jej prvý manžel?“

„Áno – a stále žije. Hoci o jeho existencii som sa dozvedel len nedávno.“

„Ako ste sa to mohli dozvedieť, keď obhajobe to tak ľahko uniklo?“ Prešibane sa pozrel smerom k Sullivanovi, ktorý na oplátku poslal škaredý pohľad k Benjaminovi.

„Môj otec mal isté podozrenie a najal človeka z Bow Street, aby si posvietil na jeho novú nevestu. Práve on objavil, že som si vzal ženu, ktorá už je vydatá,“ vysvetľoval pán Stark. „Podviedla ma,“ očervnel.

Susan sa žalostne pozrela na sudcu. „Nikdy som pána Starka nepožiadala ani o štvrténcu. Každý deň za mnou chodil, aby som sa za neho vydala. Vedel, kto som. Nebolo to žiadne tajomstvo. Aj tak sa so mnou oženil.“

A bolo to vonku. Práve sa priznala. Benovi sa urobilo zle, keď si uvedomil, že tá žena mu klamala do očí a on jej uveril každé jedno prefikvané slovo.

Pán Stark sa na ňu pozrel a chladne povedal: „Veľmi sa mýlite, ak si myslíte, že by som si vedome vzal ženu ľahkých mravov, ktorá bola navyše vydatá.“

Benjaminovi stiahlo hrdlo.

Sullivan urobil len povrchný krížový výsluch pána Starka a nezavolať už žiadneho svedka obhajoby. Benjamin vedel, že je po všetkom. Práve prišiel o svoju kariéru. Nechal sa uniesť krásnou klamárkou, práve tak ako pán Stark. Úplne pohorel.

Obžalovaná nakoniec požiadala súd o milosť, obhajujúca sa chudobou a núdzou prosiac o zhovievavosť.

Porota sa chvíľu radila a nakoniec ju vyhlásili za vinnú. Sudca ju odsúdil na šesť mesiacov väzenia a symbolickú pokutu jeden šiling.

Ona obhajcu platiť nebude. Keďže Sullivana najala ich firma, zaplatia ho oni. Benjamin bol rozhodnutý vrátiť im to zo svojich malých úspor.

Sullivan bol rozzúrený a cítil sa pokorený takouto jasnou porážkou. Potichu zasyčal, že každému povie, že Benjamin Booker sa zaručil za ženinu nevinu a presvedčil ho, aby tento prípad napriek jeho váhaniu vzal.

Benjamin ho za to nevinil. Hneval sa sám na seba a desil sa toho, ako zareaguje pán Hardy, keď sa o tejto obrovskej prehre dozvie. Vďaka divákovi, škodoradostným protivníkom a reportérom, ktorí všetko horlivo zapisovali, to o chvíľu budú vedieť všetci.

Keď odvádzali obžalovanú, Benjamin sa na ňu prinútil pozrieť.

„Prepáčte, pán Booker,“ povedala. „Nikdy som si nemyslela, že nájdú Jane – nie po tom, čo sa vydala. A kto by si pomyslel, že tá stará žena ešte žije? Jej penzión zbúrali už dávno. Čo už? Ďakujem vám, že ste sa pokúsili pomôcť mi.“

„Keby som bol vedel, že ste mi klamali, nikdy by som sa na to nedal.“

„Ach...“ povedala smutne. „Chýba mi ten obdiv, ktorý som ešte pred časom videla vo vašich očiach.“ Zažmurkala, aby odohnala slzy. „Pravda je taká, že Enos ma opustil šesť mesiacov po svadbe pre nejakú opernú speváčku a nechal ma, aby som sa postarala sama o seba. Príliš neskoro som zistila, aký je nebezpečný, a aby som sa ochránila, zmenila som si meno. Keď mi začal dvoriť pán Stark, zdalo sa mi to ako dar z nebies. Vedela som, že sa musím znovu vydať, aby som prežila.“

Je na tom aspoň trochu pravdy? premýšľal Benjamin. Obrnil sa voči jej ľstiam – kiežby tak spravil skôr – a vychádzal zo súdnej siene so sklonenou hlavou a celý červený v tvári. Sprewádzal ho piskot divákov.

Vrátil sa do kancelárie firmy Norris, Hardy a Hunt. Pán Hardy bol na stretnutí s klientom, takže na rozhovor s ním bude musieť počkať do večera. Ben sa toho desil, ale zároveň

po tom túžil. Dúfal, že jeho mentor mu odpustí alebo ho aspoň pochopí.

Zostal tam až do súmraku. Keď prechádzal cez Lincoln Inn's Field, lampári už zažínali pouličné lampy. Potom sa vliekol po Coventry Street ku Kráľovnej hlave. Pán Hardy odjakživa uprednostňoval tento hostinec pred oveľa bližšími Siedmimi hviezdami, kde sa nachádzalo toľko právnikov, že bolo takmer isté, že každý rozhovor začuje konkurencia.

Zložil si klobúk, vošiel dnu a prezeral si miestnosť. Tmavé drevo, oheň v kozube a útulné kútky boli pohodlné a dobre sa tam sedelo. Dnes však nie.

Pán Hardy tam už sedel v ich obľúbenom kúte a fajčil cigaru. Starší partner ich kancelárie si zvyčajne dával len malé pivo. Dnes pred ním stál pohárik whisky.

Benjamin pochopil. Aj on túžil po silnejšom nápoji, ale zdržal sa. Vedel, že úlava bude len dočasná a následky bolestivé. „Prepáčte, pane. Je mi to veľmi ľúto. Bol som úplne presvedčený o jej nevine.“

Pán Hardy mal asi päťdesiatpäť rokov, ale dnes večer pôsobil oveľa staršie. „Som si tým istý. Stavil si na to svoje meno... a Sullivanovo.“

Benjamin stuhol. „A teraz som úplne zničil nielen svoje meno, ale aj meno celej firmy.“

Robert Hardy zdvihol ruku. „Neopakuj to stále. Sullivan už za mnou dnes stihol prísť a oboznámil ma s detailmi. Vyhlásil, že už nebude zastupovať žiadnych našich klientov. Patrí medzi najlepších.“

Benjamin sa posadil a obkolesil ho tabakový opar a jeho vôňa – citrus a korenie. „Opäť opakujem, že je mi to ľúto. Ja –“

„Dost' už ospravedlňovania,“ prudko ho prerušil Hardy. „Ľútosť nám nepomôže vyrovnáť sa s každým problémom. Niekedy treba konať.“

Ben mal pocit, akoby práve dostal facku. Zas bol malým chlapcom, ktorý sa krčí pod prísny otcovým pohľadom. Chce ho pán Hardy vyhodit? Vôbec by sa mu nedivil.

Jeho učiteľ ho chvíľu sledoval a potom sa na neho láskavo pozrel. „Nebudem ti sypať viac popola na hlavu. Už si sa dostať odsúdil za nás oboch. Na vine je tá prekliata žena.“

„Skutočne som jej veril, pane,“ prikývol Benjamin. „Je to neuveriteľná herečka. A ja som bol blázon – hlúpy, naivný blázon.“

Starší muž si vzdychol. „Nie si prvý muž, ktorý podľahol krásnej žene, a nie si ani posledný.“ Hardy krútil svojím pohárom. „Je to za nami. Urobil si, čo si považoval za správne. Veľa si riskoval, aby si ochránil niekoho, koho si si vážil, hoci si to nezaslúžila. Je to mojím spôsobom chvályhodné. Niečo to však stojí, tým si buď istý.“

Muž si opäť vzdychol a bolo vidieť, že v myšlienkach zablúdil kamsi do minulosti. „Aké ťažké boli tieto posledné roky! Najprv odišla moja drahá manželka. Potom skrachovalo manželstvo mojej dcére. Norris odišiel do dôchodku. Capstone odišiel z mesta a otvoril si prax v nejakej dedinke na vidieku. Stal sa z neho vidiecky advokát. Dúfam, že ty nič také neplánuješ.“

„Nikdy, pane. Viete, že som skrz-naskrz Londýnčan.“

Hardy prikývol. „A teraz toto... Musím uznať, že je to poriadna rana.“

Benjamin sklonil hlavu a od hanby mu očerveneli uši.

Starší muž si to všimol, načiahol sa cez stôl a priateľsky mu stisol plece. „Hlavu hore, bojujeme ďalej.“

Opäť sa oprel a hral sa s pohárom. Vyšmykol sa mu a pár kvapiek vyprsklo von. Ben ho ešte nikdy nevidel takého rozrušeného.

Pán Hardy sa pozrel na hodinky a prudko vstal. „Neuve-domil som si, že je toľko hodín.“ Potom si navliekol obnosené,

fľakaté rukavice, ktoré boli len o niečo lepšie ako Benjaminove. Bez manželkinej starostlivosti mužovo oblečenie zrejme trpelo.

„Cordelia ma čakala už pred hodinou,“ dodal Hardy.

Benjamin tiež vstal a prehltol. „Ako sa má vaša dcéra?“ spýtal sa.

„Dobre. Je veľká ako dom. Každým dňom čakám svoje prvé vnúča.“

„Ach... blahoželám, pane. Mali ste mi to povedať už predtým.“

„Nechcel som sypať soľ do rany.“

„To vôbec nie, pane. Teším sa s vami oboma.“

„Ďakujem.“

Benjamin ho nasledoval von. Zahli za roh a vydali sa po Haymarket Street. Sladko-kyslý puch hostinca sa im držal na šatách.

„Odprevadím vás domov,“ povedal Benjamin. Vedel, že po zotmení sa v uliciach často objavujú rôzni kriminálnici.

„Netreba.“

Benamina to neodradilo. Tento muž stál po jeho boku už roky a zdalo sa mu správne, aby ho po takom náročnom dni odprevadil.

Keď sa priblížili k námestiu St. James, ozvalo sa zvolanie nočného strážnika. Otočili sa za zvukom vychádzajúcim z námestia.

Nejaká žena nahlas zakvílila. Obaja právnici si vymenili ustarané pohľady a rýchlym krokom prešli cez park uprostred námestia okolo sochy Williama III.

Námestie St. James bolo veľmi populárne a obľúbené medzi vyššou vrstvou a aristokratmi. V radovej zástavbe v skromnejšej južnej časti bývali umelci, politici aj právnici.

Keď prišli k týmto domom, Benjamin si všimol staršieho nočného strážnika pri dome číslo 23. Lamy pri vchode boli zažaté.

Pán Hardy sa traslavo nadýchol. „Dom Wilderovcov...“

So zovretými perami sa obrátil k Benjaminovi. „Tu býva Percival Norris.“

Pán Norris sa stiahol z firmy Norris, Hardy a Hunt a začal sa venovať len pozostalosti Wilderovcov. Bol ich jediným poručníkom. Benjamin ho už nejaký čas nevidel, ale jeho meno zostávalo na vchodových dverách, na papieroch a starých dokumentoch.

Za nočným strážnikom stála slúžka v strednom veku a plakala do vreckovky.

„Človeka, ktorý tu žije, poznám,“ oslovil pán Hardy strážnika. „Čo sa stalo?“

„Obávam sa, že je mŕtvy, pane.“

Nato slúžka opäť zakvílila.

Sivovlasý strážnik urobil grimasu a prstom ukázal na dom. „Práve vošiel dnu miestny pochôdzkar.“

Benjamin sa pozrel na svojho mentora a zaboľelo ho srdce. Tento človek práve utrpel ďalšiu stratu. „Je mi to ľúto, pane.“

Pochôdzkar o chvíľu vyšiel von. Benjamin si ho pamätal z predchádzajúcich prípadov.

Všimol si ich a povedal: „Och, dobrý večer, pán Hardy, pán Booker. Tak ste o tom počuli. Váš pán Norris bol zabitý.“

„Zabitý?“ zopakoval pán Hardy. „Nebesá! Ako? Ste si istý?“

Pochôdzkar prikývol. „Vyzerá to tak. Domnievam sa, že to bol votrelec. Idem upovedomiť Bow Street* a súdneho lekára.“

„Môžem ísť dnu?“ Hardy sa tváril pochmúrne. „Bol to starý priateľ.“

Pochôdzkar zaváhal a potom pokrčil plecami. „Môžete. Vy právnici viete, že nemáte s ničím hýbať. Tento prípad musí

* Na Bow Street od roku 1740 sídlil zmierovací sudca a prvý policajný zbor, tzv. Bow Street Runners

preskúmať súdny lekár.“ Nariadil nočnému strážnikovi, aby zostal stáť na stráži, a potom rázne odkráčal oznámiť udalosť príslušným autoritám.

„Pôjdem s vami,“ ponúkol sa Benjamin.

Hardy zaváhal. „Ďakujem, Ben. Choď domov. Dnes už si toho zažil až-až.“

„Nie, pane. To je to najmenej, čo môžem urobiť. Nemali by ste byť sám.“

Keď starší muž neprotestoval, Benjamin sa vydal po schodoch a hore si začal prezeráť kľučku. „Nie sú tu stopy po vlámaní. Má dom zadné dvere?“

„Tak, tak,“ odpovedal nočný strážnik. „Keď som prišiel, boli odomknuté a otvorené.“

Slúžka si utrela nos. „Som tunajšia gazdiná. Ukážem vám cestu.“ Viedla ich cez dom k zadným dverám do záhrady. Benjamin kráčal popri Hardym, ktorý mal na tvári odhodlaný výraz. Musí sa cítiť hrozne, že sa ide pozrieť na telo priateľa, najmä ak zomrel násilnou smrťou. Benjaminovi sa pri tej myšlienke stiahlo hrdlo. Pripomenul si, že so smrťou sa už stretol a je zvyknutý počúvať detaily o tom, ako ľudia zišli z tohto sveta.

Pri zadných dverách opäť hľadali stopy po násilnom vniknutí, ale nič nenašli.

„Tieto dvere nezatvárame stále,“ ospravedlňovala sa gazdiná.

„Je nejaké okno rozbité?“

„Nič som si nevšimla.“ Ukázala na chodbu. „Prvé dvere vpravo. Používal tú miestnosť ako svoju pracovňu.“ Ona sama nešla ani o krok ďalej a rýchlo sa vrátila tým smerom, ktorým prišli.

Spomínané dvere boli zatvorené. Benjamin videl, že Hardy váha, a tak siahol na kľučku a otvoril ich.

Miestnosť osvetľovala zažatá lampa na vysokej skrinke. Sivo vlasý muž sedel zvalený v kresle, hlavu mal padnutú na stole, vlasy mu padali do čela a jedným neživým okom hľadel pred

seba. V pravej ruke, ktorá ležala vystretá na stole, ešte stále zvieral pištoľ. Ľavú ruku mal zovretú v päst.

Pán Hardy sa zahľadel na zbraň. „Netušil som, že má pištoľ.“

Benjamin prešiel pohľadom od svojho šokovaného spoločníka na telo. Percivala Norrisa si pamätal ako rozhodného a sebavedomého muža. Teraz je už všetko preč. Zostala z neho len bledá telesná schránka.

Skúmal scénu. „Je pochopiteľné, že strážnik si myslí, že ho zabil nejaký lupič. Zásuvka je otvorená, v ruke má zbraň. Možno niekoho počul alebo videl a siahol po pištoľi. Než stihol vystreliť, ten lotor ho zabil.“

Hardy nedôverčivo vraštil tvár a obzeral sa okolo seba. „Ako? A čím?“

„Neviem.“ Ani Benjamin nevidel zbraň, ktorou by ho mohol útočník zabiť. Možno okrem prázdnej karafy na stole. Na mŕtvom nevidel krv ani žiadnu ranu.

Potom si na zemi všimol črepiny z pohára a na stene na druhej strane miestnosti flak z nejakej tekutiny. Hodil ho po niekom v hneve alebo v sebaobrane?

Mladý pochôdzkar sa vrátil. „Súdny lekár tu bude každú chvíľu,“ oznámil, postavil sa k dverám ako stráž a začal sa hojdať na päťách. O pár minút vošiel vysoký, tmavovlasý tridsaťpäťročný muž. Zarazil sa, keď v miestnosti zbadal ďalších ľudí. Teda dvoch konkrétnych ľudí. Na túto pozíciu vo Westminsteri bol primlady, ale odjakživa ambiciózny.

„Čo tu robíte?“ zamračil sa. „Je toto miesto činu alebo klub?“

Pochôdzkar sa strhol. „Prepáčte, pane. Poznám ich. Sú to právnici, priatelia mŕtveho.“

Lekár sa zamračil ešte viac. „Aj ja ich poznám, ale to neznamená, že by som ich sem pustil.“

„Prepáčte, pane. Už sa to nestane.“

Benjamin muža chladne pozdravil. „Dobrý večer, Reuben.“

„Benjamin.“ Premeriaval si ho tvrdým pohľadom. „Nemáš na práci dôležitejšie veci, najmä teraz?“

Tak rýchlo sa to rozneslo? Benjamin zdvihol bradu. „Dôležitejšie ako smrť človeka?“

„To je moja starosť, nie tvoja.“

„Tak sa pusti do práce.“

Reuben zahmkal. Prezeral si miestnosť, mŕtveho muža a zbraň.

Benjamin ho upozornil na rozbitý pohár.

„Mal pán Norris vo zvyku hádzať poháre o stenu?“ obrátil sa Reuben na pána Hardyho.

„Nie. Len ich vyprázdňoval. Často a rýchlo.“

„Veľa pil?“

Hardy sa zamračil. „Obávam sa, že áno. Vlastne, keď som počul, že je mŕtvy, napadlo mi, že sa napokon upil k smrti.“ Sklopil zrak, akoby sa cítil trápne aj za svojho priateľa.

Pre Benjaminu to bola novinka. Pán Hardy mu o pití pána Norrisa nič nepovedal. Pravdepodobne chcel chrániť jeho povest'

Reuben prikývol. „To potvrdzuje aj tá prázdna karafa.“ Vytiahol modrú zátku a nadýchol sa. „Gin.“

Potom z vnútorného vrečka vybral úzky nástroj a odhrnul vlasy zo spánku mŕtveho muža. Objavila sa malá rana, okolo ktorej bola zrazená krv. Benjamin sa mykol.

Lekár sa zohol a skúmal poranenie. „Drobná pomliaždenina. Niečo ho udrelo.“

Pán Hardy prekvapene otvoril oči. „Dočerta!“

„Možno spadol na stôl,“ zamrmal Benjamin.

„To si nemyslím.“ Potom sa Reuben naklonil k mužovým ústam a čuchal. „Nie je to gin. Možno... pomaranče?“

Benjamin podišiel k stene, prešiel prstom po lepkavej tekutine a pričuchol. Cítil rôzne vône miestnosti – kožu, leštidlo,

tabak – a sladkokyslú vôňu pomarančov. „Myslím, že to bolo oranžové víno.“

Benjamin mal veľmi dobrý čuch. Či to bolo požehnanie alebo prekliatie, záležalo od okolností, v ktorých sa nachádzal. Opäť si prezeral miestnosť, ale nevidel vínovú fľašu ani druhú karafu. Presunul sa k stolu a skúmal tvár pána Norrisa. Všimol si pár drobností a v mysli začul otcov prísny hlas. Poukázal na ne. „Vidíš tú slinu? Tú penu? A že má zaťatú päsť akoby od bolesti? Mohlo by ísť o otravu?“

Reuben sa zachmúrene pozrel na mŕtveho muža a potom sa obrátil k Benjaminovi. „Kto je tu súdny lekár? Ty alebo ja? Vždy som hovoril, že máš ísť študovať medicínu a nie právo. Ale nepočúval si, tak buď taký láskavý a nechaj si svoj laický názor pre seba. Vidím len jedinú otravu.“ Poklepkal po prázdnej karafe.

Potom sa ten arogantný muž postavil a vystrel pleciami. „Detailne to všetko prezriem pri oficiálnom vyšetovaní. Nateraz vidím, že tu nemáme do činenia s náhodnou ani prirodzenou smrťou.“ Kývol na strážnika. „Zvolajte súdnych porotcov.“

Podráždene sa pozrel na Benjaminu. „A teraz buď taký láskavý a vyjdi aj s *váženým* pánom Hardym z miestnosti...“

Váhali, tak začal mávať rukami ako nahnevaná hus a vyháňať ich von. „Heš, heš! Už choďte. Až do vyšetovania sa nikto nesmie priblížiť k telu.“

„Vidím, že tvoj brat je stále veľmi milý,“ zamrmlal pán Hardy, keď vychádzali von.

„Áno,“ pritakal Benjamin.

Potom sa vydali za pochôdzkarom do vedľajšieho salóna, aby tam počkali na strážmajstra z Bow Street.